

DANIEL BUKVAJ

PRINC BLÁBOLA

ILUSTRACE:
JITKA ANDRLOVÁ

PRINC BLÁBOLA

Daniel Bukvaj

Ilustrace: Jitka Andrlová

MODRODĚJ A ANIKA

Když den se zvolna probouzí, noc pomalu jde spát. V ten čas zdají se sny, až po zádech jde mráz. V malém domečku na kraji města spala v postýlce malá holčička Anika. Tu probudila hvězdička, co poslední na nebi zbyla. Stříbrným paprskem ji zašimrala pod nos. Pak kouzelným hláskem do snu zavolala:

„Rychle vstávej, na cestu se dej. Kabát, boty oblékej. Modrému draku od bílé skály chce princ Blábola stínat hlavy.“

„Kdepak to je?“ ptala se Anika, co očka sotva rozlepila.

„Daleko, předaleko, až v zemi krále Zrzouna.“

„Jak já dostat se mám tam, když létat neumím.“

„Nasedni na můj zázračný paprsek, ten odnese tě, kam jen budeš chtít.“

Jakmile dosedla na stříbrnou židli, co kouzelný paprsek vykouzil, zavřela oči. Pomyslela na bílou skálu a byla tam. Vstala, kolem se rozhlédla, svět krásnější snad nešlo namalovat. Žlutý písek, po kterém kráčela, omýval průzračně modrý oceán. Vysoké borovice hleděly do dále. Zelená tráva šuměla „stůj“. Nebo se jí to jen zdálo. Odhodlaně vyrazila do jeskyně. Byla tam tma. Očka jí mrkala strachem.

„Přece jsi velká, teď nesmíš se bát,“ řekla si a z plných plic zavolala:

„Před kamenem, za kamenem nesmíš draku stát. Nebo s tebou – nebudu si hrát. Povídám ti, vylez.“

Jen ticho a chlad. Drak nevydal ani hlásku. Asi šel na procházku.

„Tak neboj se, já rada ti pomůžu. Společně pak Blábolu porazíme.“

Nic a zase nic. Už se chystala odejít, když tu jedna hlava vykoukla zpod ubrusu. „Ty nejsi Blábola?“

„Fuj, to jsem se lekla. Vždyť by z tebe dostal jeden infarkt. Nejdřív si musíš trochu odkašlat, než na mě houkneš,“ zlobila se na oko Anika.

„Pardon, jsem děsně nevychovaný. Tak tedy. Ehm ehm ehrurubrum drum bum,“ odfrknul si tak, že si málem zbořil celý dům.

„Co to pro Krýle pána vyvádíš??? To mělo být decentní! Ne že ti tady bude létat nádobí jak holubi na střelnici. Dyť to vypadalo, že si chceš odplivnout.“

„No jak myslíš?!? Tfuj tajbl!“ odplivl si drak. Ohnivá slina proletěla vzduchem. Dopadla na stůl a zapálila ubrus.

„Ježíš, ty jsi trdlo.“ Anika přiskočila a hořící ubrus hodila do krbu. Od něj chytlo vzorně připravené dřevo na podpal. „Já myslela, že jsi moudrý,“ zlobila se.

„To si myslíš špatně. Já jsem modrý. Vůbec mě ve tmě neuvidíš, abys věděla. Akorát že se tmy trochu bojím. Bojíš se také tmy?“

„Jo,“ přitakala Anika.

„Krásně nám ten krb hoří. Jsi šikovná. Pojd', dáme si packu na přátelství.“

V drakově tlapě byla Aniky ručka jak bonbón na dlani. Však taky tak sladce chutná právě přátelství.

„Nedáš si čaj, holčičko?“

„Říkají mi Anika. Děkuji, čaj si dám ráda,“ vzorně se uklonila.

„Mně říkají Modroděj. A mám tři hlavy. Občas mi jde jedna hlava kolem druhé a druhá kolem třetí, když ta třetí se motá v těch dvou. Nebo naopak, když to zamotám, sám se z toho nerozmotám.“

„Ty jsi zkrátka popleta. Ukaž, sešni se. Já ti ty hlavy rozpletu. Máš je zašmodrchaný, jak já po ránu vlasy. Musíme se řádně upravit, než si dáme čaj. Tatínek to vždycky říká.“

Nejdřív rozpletla Anika drakovi hlavy. Ten pak učesal jí vlasy svým drápem. Poté usedli k horkým hrnčičkům, ze kterých stoupala vůně mateřidoušky.

„Tak povídej, draku Modroději. Co je to za hloupého prince Blábolu?“

První hlava moudře pokývala. „To máš tak. On je to pěkně nevychovaný výrostek.“

Jenže druhé hlavy jí do toho začaly skákat. „Ale vždyť vyrostl dost málo. A v mládí málo cválal. Teď je z něj spíš cvalda. Rozmazlený a trumbera.“

„Tak, tak,“ pokývala opět první hlava.

„Toho se přeci nemusíš bát. Třikrát zadupeš a on uteče sám.“

„Bohužel jeho otec, král Zrzoun, určitě přijde s celou svou armádou. Za každým stromem bude stát voják se šavličkou, na kopci kanón s obrovskými koulemi.“

„Ťuk, ťuk, ťuky, ťuk.“ U vchodu do jeskyně stojí husar. Šavličku u pasu, v ruce list.

„Nerad obtěžuji, draku. Koukám, že máš návštěvu. Já raději se stavím později.“

„Jen pojď dál, Pepo, vezmi si židli, přisedni si. Akorát tady řešíme to vaše princátko,“ pravil přátelsky drak.

„Nerad to říkám, ale mám špatné zprávy,“ šoural se ke stolu smutně Pepa, podáváje drakovi černý list.

„Víš přeci, že neumím číst.“

Anika se zděsila: „Že se nestydíš!? Kolik ti vůbec je?“

„Třistapět.“

„Mně je sedm a půl a čtu celkem obstojně. Říkala to paní učitelka. Ukaž, dej to sem.“

Anika si vzala list, začala zvolna číst: „Milý draku,“

„Začíná to dobře.“

„Nepřerušuj. Takže. Milý draku. Za ranního rozbřesku přijde před tvou jeskyni princ Blábola. Třikrát zvolá:

Vyjdí draku, vyjdí ven,

přišel tvůj soudný den.

Jsi netvor, co naši zemi trýzní,

pálí, rdousí, ba i slepicím žere zrní.

Sehni hlavu svou,

zemřeš rukou mou.“

„Fujtajbl, zrní. Kdo by to jedl. To jsem naposledy ochutnal, když jsem lovil slepici v pytli s obilím,“ zakabonil se drak.

„Mohu laskavě číst dál?“ pozvedne obočí Anika.

„Tak. Po třetím zavolání vyjdeš ven před svoji jeskyni, plivneš oheň vlevo, pak vpravo, párkrát se zamotáš. Sehneš jednu hlavu, Blábola ji usekne. Sehneš druhou hlavu, Blábola ji usekne. Pak spadneš do jezera, na druhé straně husaři tě vytáhnou, rány ti zašijou, za